

och lyse till de många hemmen i tätorterna och ute i glesbebyggelsen, där 'det elektriska' hjälpt mångt litet ställe borta på skogen att hålla ödehemmanshotet ifrån sig, något eller några årtionden framöver åtminstone.

Väl kan det lättsinne som, klätt i sagans blå skimmer, kommer till uttryck i ekebyka-valjerernas vilda upptåg ej helt få anses karakterisera bygdens folk - även om barnavårdsmannens aktantal nog ger antydning om en viss löslighet, men det lätta sinnelaget och den oförargliga humorn ligger där i folksjälen, tillgängligt och lättexponerat, och sätter sin prägel ej minst på ting, möten och sammanträden.

Må det vara oss, företrädare för fullmäktige och kommunens styrelse, tillåtet att till denna enkla kommunöversikt foga ej mindre några för ortsbilden valda vyer än även följande episoder från människornas i vår bygd liv och leverne.

Det var i hemmanet Bryggegården i Sunne. Gamle hemmansägaren och kommunalmannen Nils P. levde inte i bästa sämja med sin tungvassa och korpulenta käring. Till omväxling med som han brukade säga "besvärligheterna i trettioåriga kriget" hade han haft ett bättre sjöslag tillsammans med sin till mogen ålder komne dräng Sandberg. Nu lågo de båda kumpanerna i bakrus och S. filosoferade:

- Di skickar missionärer till Afrika och till Kongo och till Kina men hit till Bryggegården skickar di aldrig nån.

Vid ett sådant tillfälle kom en slaktare in i köket och frågade mor Kersti om det fanns några slaktdjur till salu.

- Ja, jag har ett par svin liggens i kammern, som vore för gött å lätt å.

S. som inifrån kammaren hörde utbudet replikerade:

- Soa (suggan) först!